

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν
ὕπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδητοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 47

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατὰ τὸ μεσημέρι, τὸ στράτευμα εἶ-
χε τελειώσει τὸ φαγητό του ἀπὸ ρύζι
καὶ κονοέρβες, καὶ ἀναπαύονταν. Ὁ Πούμ-
Πούμ, ποὺ δὲ μπορούσε νὰ σταθεῖ μιὰ
ὥρα σὲ ἡσυχία, εἶχε ἀπομακρυνθεῖ λί-
γο ἀπὸ τὸν καταυλισμό, μὲ τὴν ἰδέαν
νὰ πιάσει κανέναν πύθηκο.

Τῷχε μανίαν ὁ καλὸς παλιάτσος νὰ
πιάσει ἓνα ἀπὸ τὰ πονηρὰ αὐτὰ τε-
τράποδα, μὰ ἡ ἐπιθυμία του δὲν ἦταν
κι' εὐκόλο νὰ ἐκπληρωθεῖ. Πολ-
λὲς φορὲς ὁ Πούμ-Πούμ, φουρ-
κισμένος ποὺ ἔδλεπε τὶς μαϊ-
μούδες νὰ τοῦ φεύγουν, στεκό-
ταν καὶ τοὺς ἐβγάζε τὴ γλῶσ-
σα ἢ ἔκανε ἄλλες γκριμάτσες,
ποὺ τὰ ζῶα τὶς ἐπανελάμβαναν
πιστότατα.

Αὐτὴ τὴν ἡμέραν ὅμως, ὁ πα-
λιάτσος ἤθελε σῶναι καὶ καλὰ
νὰ πιάσει τὴ μαϊμού του. Οἱ
φίλοι μας τὸν εἶδαν νὰ σκαρ-
φαλώνει σ' ἓνα δέντρο, νὰ κά-
θεται καθάλλητὰ σ' ἓναν κλά-
δο καὶ ἐκεῖ νὰ κοιτάζει ξαφνι-
κὰ ἀσάλευτος, σὰ νὰ δλεπε κά-
τι ποὺ τοῦ προξενόυσε κατά-
πληξιν. Ὑστερὰ γλύστρησε
σβέλτα ἀπ' τὸν κλάδο καὶ ἔτρε-
ξε πρὸς τὸν καταυλισμό.

Ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Μάρτιος,
βλέποντας τὸν παλιάτσο νὰ τρέ-
χει ἔτσι κουνώντας τὰ χέρια,
φοβήθηκαν ὅτι ἐρχόταν νὰ τοὺς
εἰδοποιήσει γιὰ κανέναν ἐχθρι-
κὸ αἰφνιδισμὸ. Ἐτοιμάστηκαν
νὰ φωνάξουν στὰ δῆλα, μὰ ὁ
Πούμ-Πούμ τοὺς ἐμπόδισε:

— Σταθῆτε, εἶπε, καὶ προ-
πάντων μὴν κάνετε θόρυβο.

Κι' ὁ παλιάτσος ἐξήγησε τὴν
αἰτία τῆς συγκίνησός του.

— Ἐκεῖ κάτω, εἶπε, εἶδα ἓνα
καραβάνι ἀπὸ Μαύρους, ποὺ ὁ-
δηγοῦν ἓνα κοπάδι ἄλογα.

— Ἐ, καὶ ὕστερα; ρώτησε ὁ Αὐγου-
στος... Δὲν καταλαβαίνω τί μᾶς ἐν-
διαφέρει αὐτό. Θάναι ἐμποροὶ ποὺ πᾶ-
νε νὰ πουλήσουν τὰ ζῶα τους. Δὲν ἔ-
χουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα.

Ὁ Πούμ-Πούμ χαμογέλασε αἰνιγ-
ματικά.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε
τίποτα ἀπ' αὐτοὺς. Ἴσως ὅμως αὐτοὶ
ἀπὸ μᾶς...

Ὁ Μοκοκό μπῆκε στὴ μέση.

— Γιατί; ρώτησε. Αὐτοὶ ὅχι Μπα-
ταμπούμ! Αὐτοὶ ὅχι ἐχθροὶ δικοί μου!

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Αὐγουστος μι-

λώντας μὲ τὸν τρόπο τοῦ Μοκοκό, αὐ-
τοὶ ὅχι ἐχθροὶ, ἀλλὰ αὐτοὶ ἔχουν ἄλο-
γα καὶ μεῖς θέλουμε ἄλογα, νὰ κάνου-
με ἱππικό.

Ἡ πρότασιν αὐτὴ δημιούργησε δια-
φωνίες. Ὁ Ἡρακλῆς φώναξε:

— Καὶ τί χρειάζεται τὸ ἱππικό; Οἱ
στρατιῶτες μου εἶναι ἄρκετοὶ νὰ ἐξα-
σφαλίσουν τὴ νίκη.

Ὁ Αὐγουστος ὅμως συμφώνησε μὲ
τὸ φίλο του. Ἄν ἔκαναν τὴν ἐμφάνι-
σή τους μπροστὰ στὸ Ἀκουτονάρ μὲ
μιὰ ἔλη ἱππικοῦ, τὸ ἡθικὸ ἀποτέλεσμα
στοὺς κατοίκους θὰ ἦταν μεγάλο.

Τώρα συμφώνησε καὶ ὁ Μο-
κοκό.

— Καλὸ ἱππικό! Ἐγὼ θέλω
νὰ μπῶ καβάλλα στὸ Ἀκουτονάρ
Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόν-
ταν στὴν Ἀφρική, ὁ Μοκοκό
ἦταν ἓνας πραγματικὸς βασι-
λιάς καὶ κάθε του ἐπιθυμία ἦ-
ταν διαταγή.

— Ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ πρίγκι-
πας, ἄς αἰχμαλωτίσουμε τὸ κο-
πάδι.

— Μπράβο! φώναξε ὁ Μάρ-
τιος, τρίβοντας τὰ χέρια του.
Θὰ πολεμήσουμε ἐπιτέλους, θὰ
ξεσκάσουμε λιγάκι!

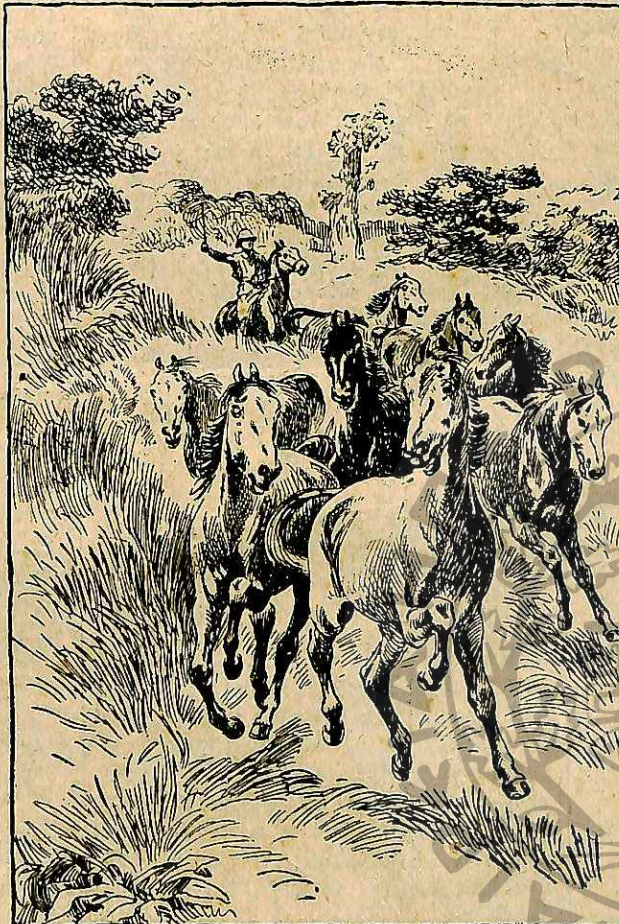
Ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ κανέναν
ἄλλος δὲν ἦταν μὲ τὴ γνώμη
του, ἀναγκάστηκε νὰ διευθύνει,
σὺν ἀρχηγός, τὴν «ἐπιχείρηση».

Ὅταν ὁ Πατατούκας ἀκούσε
ὅτι θὰ πολεμοῦσαν, δὲν τοῦ κα-
λοφάνηκε.

— ὦχ, ἀδελφέ, μωρμουρίσε,
ἐγὼ θαρροῦσα πὼς θὰ μ' ἀφι-
ναν λιγάκι στὴν ἡσυχία μου.
Μὰ αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ Ἡρα-
κλῆς θέλει τώρα νὰ τὰ βάλει
μὲ μαύρους, γιὰ νὰ τοὺς πάρει
τ' ἄλογά τους. Τί γελοία καὶ
τί ἐπικίνδυνον ἰδέαν!

Ὑστερὰ ξεθάρρεψε καὶ εἶπε
στον Ἡρακλῆ:

— Φρονῶ πὼς δὲν εἶναι ἐντι-
μὴ πράξιν, αὐτὸ ποὺ μᾶς βάζετε

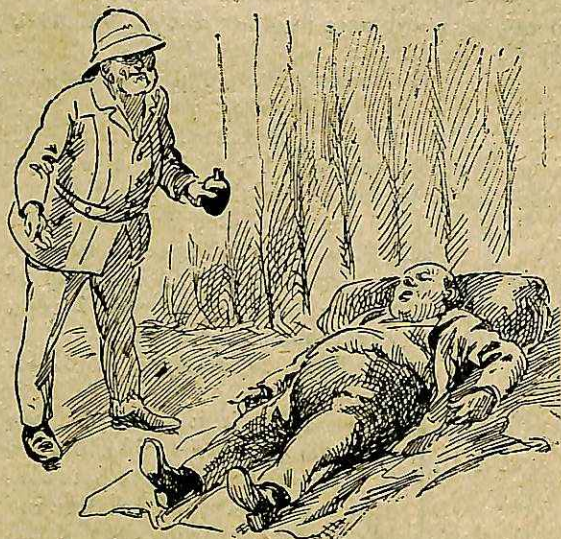
«Πήδησε στὴ ράχη ἐνὸς ἀλόγου...» (Σελ. 414, στ. α'.)

νά κάμουμε. Τότε, για ποιο λόγο έχαματε τόσο φασαρία που πήγα να πάρω εγώ κάτι παραπάνω του βασιλιά Τόφφα, αφού είχατε σκοπό να με κάνατε ληστή, να γδύνω τους τίμιους έμπορους μέσα στους δρόμους;

— Ο Ήρακλής τότε άναψε και κόρωσε: — Δρόμο εϋθύς να έτοιμαστείς, λοχία! φώναξε. Άκούστηκε ποτέ, ένας κατώτερος να συζητά τις διαταγές του στρατηγού του!

Τί να κάμει, έπρεπε να υπακούσει. Έτρεξε να πάρει τη θέση του στο στράτευμα, που ξεκίνησε σε λίγο για να πιάσει το καραβάνι με τ' άλογα.

Εϋτυχώς για τον «καθηγητή», ή δουλειά έγινε χωρίς να λυώσει ρουθούνι.

«Έλα, πιε στην υγεία μου...» (Σελ. 409, στ. 6')

Μόλις οι Μαύροι που οδηγούσαν το καραβάνι είδαν τους λευκούς να προχωρούν κατ' έπάνω τους, τόβαλαν στη φευγάλα με καλπασμό κι' άφισαν έρρημα τ' άλογά τους.

Ο Ήρακλής δεν ήταν κι' ένθουσιασμένος που ή νίκη ήταν τόσο εύκολη' μά ο Πούμ-Πούμ πήδησε ένθουσιασμένος στη ράχη ενός άλόγου κι' έφερε θριαμβευτικά δλόκληρο το κοπάδι στον καταυλισμό. Δεκαοχτώ άλογα ήταν τα λάφυρα της εκστρατείας τους.

— Τώρα μπορούμε με τα σωστά να λεγόμαστε στράτευμα! είπε ο παλιάτσος, που δεν μπορούσε να φαντασθεί στρατό χωρίς ίππικό.

Μά ο Αύγουστος άπάντησε σκεπτικός:

— Τ' άλογα δεν κάνουν το ίππικό. Χρειάζονται κι' ίππεις.

Ο Πούμ-Πούμ είχε έτοιμη την άπάντησή.

— Διορίστε με συνταγματάρχη του ίππικού, άφίστε με να πάρω ένα κομμάτι κόκκινο πανί από τις άποσκευές

μας, και το βράδυ άς κάμει ο πρίγκιπας την έπιθεώρηση του ίππικού του!

Ο μικρός πρίγκιπας έδωσε την άδεια κι' εϋθύς ο παλιάτσος άρχισε τις έτοιμασίες του. Πήρε για συνεργάτη του τον καπετάν-Μάριο και καμιά δεκαριά μαύρους, μάζεψε τ' άλογα σ' έναν κύκλο κι' έδαλε φρουρούς ν' άπαγορεύουν την είσοδο στους άλλους.

Το βράδυ, μετά το φαγητό, οι φίλοι μας άκουσαν ένα φοβερό θόρυβο: Ένα σωρό τάμ-τάμ χτυπούσαν δαιμονισμένα όλα μαζί. Ο Πούμ-Πούμ είδοποιούσε ότι ήταν έτοιμος για την έπιθεώρηση.

Ο μικρός πρίγκιπας πήρε τον πρωθυπουργό του και την Ίσλε και πήγε να έπιθεωρήσει. Να λοιπόν τί είδε:

Ο Πούμ-Πούμ είχε περιφράξει με πασσάλους και άποσκευές έναν κυκλικό χώρο, που θύμιζε παραπολύ το τσίρκο. Είχε βάσει και μια κόκκινη κουρτίνα για να κρύβει τους ήθοποιους.

Ο Μοκοκό κι' ή Ίσλε κάθισαν σε δυο άναποδογυρισμένα κασσόνια, που ήταν οι θέσεις των επισήμων. Όταν μαζεϋτήκαν τριγύρω όλοι, ο Πούμ Πούμ έκαμε την έμφάνισή του.

Ο συνταγματάρχης του ίππικού φορούσε μία στολή που θύμιζε τη στολή των άπάχηδων. Στεκόταν όρθιος πάνω στη ράχη ενός άλόγου που, αντίς για χαλινό, είχε ένα άπλο σχοινί. Έφτασε μπροστά στις βασιλικές θέσεις και χαιρέτησε έπισημότατα.

Υστερα άρχισε να κόβει βόλτες μέσα στο τσίρκο και να κάνει τις πιο δύσκολες άκροβασίες. Μια πηδούσε στη γη και μια ξαναπηδούσε στη ράχη του άλόγου. Κι' όταν τελείωσε πιά όλες τις άσκήσεις του, έφερε μέσα τ' άλογα να γυμναστούν μόνα τους.

Ήταν άληθινό θαύμα πώς είχε κατορθώσει να μερέψει και να γυμνάσει τ' άλογα αυτά, που ήταν μισάγρια. Κρατώντας το μαγικό του μαστίγιο στο χέρι, τα διεϋθνε με μοναδική τέχνη. Στο τέλος τάφερε να παραταχθούν όλα μπροστά στο Μοκοκό.

Στο μεταξύ αυτό, τα τάμ-τάμ χτυπούσαν δαιμονισμένα.

Μά τότε οι θεατές είδαν κάτι που δεν το είχαν προβλέψει.

Ένας χονδρός άνθρωπος στήθηκε από το περίφραγμα μέσα στο στίβο.

Ήταν ο Ήρακλής! Ναί, ο Ήρακλής, μεθυσιμένος από τις έπιτυχίες του συναδέλφου του, από τα φώτα, από τον ήχο των ταμπούρων, δεν κρατήθηκε πιά. Δησιμόνησε το μεγαλείο του, το βαθμό του, κι' έτρεξε να κάμει κι' αυτός το «νούμερό» του.

Έβγαλε τη στολή του, γύμνωσε τα γερά μπράτσα του και φάνηκε σά ν' άναζητούσε χάμω τους άλτήρες για να γυμνασθεί.

Δεν υπήρχαν άλτήρες.

Τότε ο Ήρακλής δεν έχασε καιρό. Άρπαξε δυο μαύρους, που προθυμοποιήθηκαν σ' αυτό το παιχνίδι, και τους έφερε μέσα στο στίβο. Τους σήκωσε άποπάνω από το κεφάλι του και κράτησε τον έναν όρθιο άπάνω στο τεντωμένο μπράτσο του.

Το άκροατήριο χειροκρότησε μ' ένθουσιασμό. Τότε ο Ήρακλής θέλησε να κάμει κάτι άκόμη καλύτερο. Βγήκε μια στιγμή και γύρισε πάλι οδηγώντας από τη χαιτή ένα άπό τ' άλογα του Πούμ-Πούμ.

Το ζώο άντιστεκόταν. Τί έκαμε τότε ο καλσός; Πέρασε το κεφάλι του ανάμεσα στα μπροστινά πόδια του άλόγου, έπιασε τα πισινά πόδια, άνασήκωσε το ζώο και, με το φορτίο αυτό, έκαμε δυο φορές το γύρο του στίβου.

Ήταν θρίαμβος. Όταν τελείωσαν έπιτέλους τα χειροκροτήματα κι' οι φωνές του ένθουσιασμού, ο Πούμ-Πούμ παρουσιάστηκε κι' είπε:

— Κύριοι και κυρίες, μπορείτε τώρα να γυρίσετε σπίτι σας με το τελευταίο τραίνο. Η παράσταση πήρε τέλος!

Έτσι τελείωσε αυτό που ο Πούμ-Πούμ το είχε ονομάσει «έπιθεώρηση». Και βγήκε άκόμη μια φορά άληθινή ή παροιμία, ότι ποτέ δεν ξεχνά κανείς το φυσικό του.

Στο τέλος, ο Μοκοκό πρόσφερε ρακι σ' όλους τους μαύρους στρατιώτες του κι' εκείνοι πήγαν να κοιμηθούν, ενώ έλεγαν μεταξύ τους:

— Δυνατοί οι λευκοί! πιο δυνατοί από μας!

(Άκολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΤΤΙΚΟΣ ΓΙΑΛΟΣ

Μες στοϋ πελάου τη μέση, μοιάζει να σύρθηκε ήχος—κούφιο άγέρι, σμειγτός άλαλαγμός που βγάσει πολύ, άφανέρωτο άσκέρι...

—Έρχεται φύσημα, από πέρα που ένα θαμπό παννί μονιάζει' κι' άπ' το βαθύν, μεγάλο άέρα πνέει κατά έμάς το πρώτο άγιάζι.

Άντίπερα ή κορφή σαλεύει σγουρές κουνήνες και προσφύγια που ο νους πετάει και ζωντανεύει πουλιά, τραχιάματα, κυνήγια.

Καιρός γλυκός σάν καλοκαίρι, άσιατος πνέει κι' άνεμοστρόφος, και λές θα φέξη, μέσ' στ' άγέρι, όρθρος, όνειρο αϋγής, λυκόφως...

Δεν κράζει μήτε ένα σημάδι το μάτι, άπ' τη θαλάσσια χίσιση, που, —άφαντο άπάνω της κοπάδι,— έχω τις έγνοιες μου άπολύσει, κι' ή ώρα ή γλυκειά άς τις κυβερνήσει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

Η ΛΙΖΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΗ

Η Λίζα, ή μικρούλα ή Λίζα είναι άρρωστη. Νά την, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, σκεπασμένη ως το λαιμό με τα κάτασπρα σεντόνια. Και τα μάτια της, τα έξυπνα μεγάλα μάτια, όρθάνοιχτα. Το κρεβάτι της είναι τραηγμένο στον τοίχο, κοντά στο παράθυρο. Η Ίδια ζήτησε και της τόφεραν σ' αυτό το μέρος. Έξω είναι ο δρόμος κι' άπό κει μπορεί και τα βλέπει όλα. Στην άλλη γωνιά δέ θα βλέπει παρά το μεγάλο τραπέζι, το φορτωμένο από χίλια δυο μπουκάλια με χρωματιστές ταινίες. Κάθε κουταλιά κι' ένα πικρό δάκρυ.

Στο δρόμο παίζουν τα παιδιά. Άκούει τις χαρούμενες φωνές τους, βλέπει τα τρελλά παιχνίδια τους. Η Λίζα, το τρελλοκρίτσι, ο Κωστάκης, με το ξύλινο άλόγό του, ή Φούλα, ο Μίμης, ή Νινούλα, όλοι, όλοι, κανείς δεν λείπει άπ' την παρέα. Μονάχα ή Λίζα. Ός τα χτές ήταν κι' αυτή μαζι τους. Και σήμερα, να βλέπει τα παιχνίδια τους, να την ξεκουφαίνουν οι τρελλές φωνίτσες, κι' αυτήν ο κακός γιατρός να την έχει κατεδικάσει να περνάει τις όμορφες ώρες των παιχνιδιών ξαπλωμένη στήνυπόφορο κρεβάτι. Έτσι της έρχεται να τα πετάξει όλα! να τιναχτεί άπάνω, ν' άναποδογυρίσει το τραπέζι με τα φάρμακα, και να ρυθεί στο δρόμο, να πάρει μέρος στα όμορφα παιχνίδια. Τί μεγάλα βάσανα για τη μικρή καρδιά της. Και πώς μπορεί κανείς να μη φιλήσει τα χλωμά μαργαριτάρια που άυλαύνουν τα φλογισμένα μαγουλάκια.

Μαρτύρια Ταντάλου... Δαγκώνει τα χειλάκια της, ζαρώνει τα σεντόνια, χώνεται κάτω άπ' τα σκεπάσματα, βουλώνει τ' αυτιά να μη βλέπει, να μην άκούει... Και πραγματικά, περνούν ήσυχες κάμποσες στιγμές. Ο δρόμος έρημώθηκε, φωνές και γέλια δεν άκούγονται. Παράξενο, άλήθεια... Το μόνο που άκούει ή Λίζα, είναι κάτι έλαφρά πατήματα στο δωμάτιο που πλησιάζουν στο κρεβάτι της. Πάλι θάνα! ή μικμμά, συλλογίζεται ή μικρή μας άρρωστη, με το βρώμικο το φάρμακο και το τρομερό μπουκάλι.

Τα δάκρυα θολώνουν στη στιγμή τα μικρά ματάκια. Ά, μά δεν έχει τώρα, θάρρηθει με κάθε τρόπο την πικρή την κουταλιά κι' άς γίνει ένα κακό κορίτσι. Και ξεσκεπάζει λίγο το κεφάλι της. Μά τί, τί γίνεται εκεί κοντά της; Ποιοι της πιάνουν τα χέρια, της κλείνουν τα μάτια, τη φιλούν στα μάγουλα; Μην είναι κλέφτες, καλέ Θεούλη;... Μά όχι, καλέ, όχι... Οι

κλέφτες κλέβουν, δεν φιάνε. Κοντά της φωνές μονάχα, γέλια χαρωπά, σκαστά φιλάκια.

— Λίζα, Λιζούλα...

Η ζωή του δρόμου μαζεμένη στο δωμάτιο. Η Λίζα έχει, ο Κωστάκης, ή Φούλα, όλοι, όλοι, κανείς δεν λείπει. Και το κρεβάτι γεμίζει άπ' τα παιχνίδια, τα τρελά τα διαβολάκια χρο-

ποπηδών τριγύρω της, δλόκληρο το δωμάτιο άνηχεί από τερετιστές φωνούλες... Τα καλά παιδιά, τα καλά παιδιά!...

Κι' ή Λίζα, ή μικρούλα ή Λίζα, δεν ξέρει, δεν προφταίνει τί να πει. Και το γέλιο ξεραίνει μονομιάς τα χλωμά μαργαριτάρια στα φλογισμένα μαγουλάκια...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΗΤΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

MZ.

Άλλά σταμάτησε, γιατί είδε άξαφνα μπροστά του το Φούσκα, άσπρο σάν το πανί, να τρέμει σύσσωμος.

— Τί έπαθες, τον ρώτησε. Κουτώνεις;

— Φο... βά... μαί!... τραύλισε ο Φούσκας.

— Φοβάσαι, και δέ ντρέπεσαι;

— Όχι, δέ ντρέπουμαι! Έχουμε να κάμουμε με δλάκερο στρατό και δεν είμαστε παρά δυο παιδιά, ένα κορίτσι κι' ένα σκυλί! Είναι καμιά ντροπή να παραδοθούμε;

— Σώπα, μην το λές! Δέ θα παραδοθούμε ποτέ!

— Τότε θα μάς πιάσουν και θα μάς κόψουν. Δέ βλέπεις που μάς παίρνουν για ληστές άληθινούς;

— Άμ' τί; ψεύτικοι σου φαίνεται πως είμαστε; Πώς παίζουμε θαορείς άκόμα;... Ο στρατός δεν είναι άληθινός; Τα τουφέκια δεν είναι άληθινά; Οι σφαι-

ρες που σφυρίζουν ως έδω—πάνω, δεν είναι άληθινές;... Λοιπόν κι' έμεις... άληθινοί είμαστε!

— Όχι! φώναξε ο Φούσκας. Έμεις είμαστε ψεύτικοι! Έμεις φοράμε μασκαράκια και κάνουμε τους ληστές!

Και λέγοντας αυτά, ο Φούσκας έκαμε να βγάλη τα μασκαράκια που φορούσε. Ο Μπέμπεης όμορσε να τον έμποδισή, ο Φούσκας έβαλε τα κλάματα, ή Φεβρονία άρχισε κι' αυτή να κλαίει, κι' ο Μπέμπεης τάχασε.

Τί να κάμει πιά; Η συμμορία του τον παρατούσε. Μπορούσε να μείνη και να πολεμήση μονάχος;...

Του κάκου παρακάλεσε, του κάκου άγρίεψε, του κάκου φοβέρισε. Ο Φούσκας κι' ή Φεβρονία δεν πούανε να κλαίνε. Τους είχε κυριέψει πιά ο φόβος εκείνος που δεν άκούει τίποτα. Και μα την άλήθεια, δεν είχαν άδικο καθόλου...

Είδε λοιπόν κι' άπόειδε ο Άρχιλήσταρχος κι' αποφάσισε να παραδοθή.

— Μάρτυς μου ο Θεός, φώναξε, πώς εγώ δεν το κάνω από δειλία. Δεν έχω πιά συμμορία. Δεν έχω ούτε ίππικό, άφου έχασα το Βουκεφάλα... Άς είναι, ή Ίστορία θα με δικαιώση! Έσάς όμως, Φούσκα και Φεβρονία, δειλοί κι' άνάξιοι, ή Ίστορία θα σας στιγματίση και να το ξέρετε!

Πεντάρα δεν έδιναν εκείνοι οι δυο άν θα τους στιγματίζε ή Ίστορία. Το

κεφάλι τους ήθελαν να σώσουν. Έπαψαν λοιπόν άμέσως τὰ κλάματα και με τὴ μεγαλύτερη προθυμία βοήθησαν τὴ Μπέμπη να ὑψώσει **λευκὴ σημαία**.

Έφτιασαν πρόχειρα μιὰ με δυὸ κομμάτια ἀπὸ τὴ φουστάνελλα τοῦ Μπέμπη, τὴν ἔδωσαν σ' ἕνα ξερὸ κλαδί ποὺ τὸ βόηκαν στὴ σπηλιά, και με πολὺν κόπο τὴν ἔστησαν στὴ σκεπὴ τοῦ αὐλόγουρου, ψηλά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΙΓΑΛΕΩΣ, — Κυνηγό, νομίζω, τὸν λέει ὁ λαός, ὅπως τὸν Ὑμηττὸ Τρελοδοῦνι! — εἶν' ἕνα μακρὸ και χαμηλὸ βουνό, ποὺ ἀπλώνεται στὰ δυτικὰ τῆς Ἀθήνας. Ὁ Ὑμηττὸς ἔρχεται ἀντίκρου, στὰνατολικά, μεγαλύτερος αὐτός, ψηλότερος καί, ἄς τὸ πούμε χωρίς κκομφανισμό, ὠραιότερος. Μοῦ φαίνεται μάλιστα σὰ νὰ κοιτάζει τὸν ἀντικρυνό του με περηφάνεια πολλή και περιφρόνηση, κι' ὁ καίμενος ὁ Αἰγάλεως σὰ νὰ ζαρώνει και νὰ χλωμοσύνη μπροστά στὸ κακὸ βλέμμα... Δὲν καταλαβαίνω ὅμως τὴ διαγωγή τοῦ κυρίου Ὑμηττοῦ! Βουνὰ δὲν εἶναι κι' οἱ δυὸ, και μάλιστα βουνὰ τῆς Ἀττικῆς; Ὁ μορφος πολὺ ὁ Ὑμηττός, ναί. Μὰ τί ὁμοιότητα ἔχει ἡ Ἀττικὴ, γιὰ νὰ ναι ὁμοιότητα κι' ὁ Αἰγάλεως;

Εμὲνα τουλάχιστο, ἡ κορυφογραμμή του μοῦ εἶναι συμπαθητική. Και τὸν βλέπω ὅλη τὴν ὥρα, γιὰ τὸ γραφεῖο μου ἔχει κι' ἕνα παραθυράκι καθατὸ δυτικό. Πάνω ἀπ' τὰ κεραμίδια, ἀπ' τὰ μακρινὰ σπιτάκια κι' ἀπ' τὸν ἐλαίωνα, βλέπω τὸν Αἰγάλεω σχεδὸν ὅλο καιρο. Κι' ἀκριβῶς μπροστά μου ἔχω τὴν **τούρλα** του, τὸ ψηλότερο δηλαδὴ μέρος τῆς κορυφογραμμῆς του, — μιὰ καμπύλη μαλακὴ πάντα μ' ἀρκετὰ στρογγυλή, μιὰ μικρή, χαριτωμένη καμπουρίτσα στὴ ράχη τοῦ μακροῦ του βουνοῦ...

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἥλιος βασιλεύει ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν τούρλα, ὁ Αἰγάλεως, τὴν ὥρα τοῦ ἡλιοβασιλέματος, βρίσκεται σ' ὅλη του τὴ δόξα. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πῶς εἶναι τότε πιδ ὁμορφος κι' ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸ.

Ὡ, ναί, τὸ ὑποστηρίζω: Εἶναι πιδ ὁμορφος ὁ Αἰγάλεως στὴ δύση παρὰ ὁ Ὑμηττὸς στὴν ἀνατολή. Κι' ἕνας λόγος ἀκόμα ποὺ τὸ μεγάλο βουνὸ δὲν ἔπρεπε νὰ περιφρονῇ τὸ μικρότερο, εἶναι κι' αὐτός: Καί τὰ δυὸ εἶναι βουνὰ τοῦ ἡλίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα ὁ βασιλιάς ξεπροβάλλει κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐξαφανίζεται. Ὁ Πάρνης ἴσως μόνο κι' ἡ Πεντέλη, ἀπ' τὰ βορεινά, μποροῦσαν νὰ ζηλεύουν ποὺ βλέπουν τὸ πανηγύρι χωρίς νὰ παίρνουν μέρος παρ' ἀπὸ μακριά... Ἡ μεγάλη ὅμως δόξα κι' ἡ ὁμορφιά τοῦ Αἰγάλεω δὲν βασταῖ πολὺν

καιρό. Κάθε χρόνο, τὸ Μάρτη, ὁ ἥλιος βασιλεύει σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο καταιμεσίς. Ἐπειτα φεύγει, προχωρεῖ πρὸς τὸν βοριά, — ὡς ἕνα σημεῖο ποὺ ὁ Αἰγάλεως, χαμηλώνοντας, δὲν φαίνεται πιά ἀπ' τὸ παραθυράκι μου, — κι' ἀπὸ κεῖ ξαναγυρίζει στὰ μεσημέρι, φθάνει πάλι στὴν τούρλα, κατὰ τὸ Σεπτέμβρη, και πάλι φεύγει ἀντίθετα, ὡς ποὺ ἔρχετ' ἐποχὴ ποὺ βασιλεύει στὴ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ. Καί πάλι ξαναγυρίζει. Ὡστε δυὸ φορές τὸ χρόνο, γιὰ λίγες μέρες κάθε φορά, βασιλεύει ἀπάνω στὴν τούρλα: τὸ Μάρτη καὶ ὡς εἶπαμε καί τὸ Σεπτέμβρη. Τὸ Δεκέμβρη εἶναι πέρα, στὴ θάλασσα. Καί τώρα τὸν Ὀκτώβρη εἶναι στὴ μέση σχεδὸν τῆς κορυφογραμμῆς τοῦ Αἰγάλεω ἀπ' τὴ θάλασσα ὡς τὴν τούρλα.

Ἐ, λοιπὸν δὲν πάει πίσω στὴν ὁμορφιά κι' αὐτὴ ἡ δύση ἡ φθινοπορικὴ! Τί λέω; Εἶναι κι' ἡ πιδ ὁμορφὴ ἀπ' ὅλες. Ὁ Αἰγάλεως μπορεῖ νὰ μὴ φαντάζῃ ὅσο τὴν ἀνοιξη, δταν ἀπὸ πάνω του ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρός, σχεδὸν μονόχρωμος, κι' ὁ ἥλιος μισοκρυμμένος πίσω ἀπ' τὴν τούρλα, τὸν στολίζει μ' ἕνα πελώριο ὑπέροχο ἀχτίνιστο. Τώρα ὅμως ἡ δύση ἔχει ὅλα τὰ χρώματα τοῦ κόσμου. Γιατὶ συνήθως πάνω ἀπ' τὸν Αἰγάλεω, ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος. Καί τότε ἔχει σύννεφα πυκνά, πότε ἀραιά. Τὰ πρῶτα ὁ ἥλιος τὰ μαυρίζει, τὰ πολυδίζει, και δταν κάποτε τὰ τρυπᾷ, φαίνεται ἀπὸ μέσα σὰν ἕνα κατακόκκινο... βεγγαλικό. Τὰ δεύτερα πάλι τὰ ροδίζει, τὰ χρυσώνει, τὰ ἱριδώνει. Κι' εἶν' ἕνα παιχνίδι χρωμάτων ἀπάνω, δταν ὑπάρχουν ἐκεῖ σύννεφα λογίων-λογίων, πυκνά μαζί κι' ἀραιά, κι' ὁ ἥλιος, κατεβαίνοντας νὰ βασιλέψῃ, περνᾷ τότε μέσ' ἀπὸ κείνα και πότε μέσ' ἀπ' αὐτά. Ὅση δουλεῖ κι' ἂν ἔχω, θὰ τὴν ἀφήσω, γιὰ νὰ σταθῶ λίγες στιγμὲς στὸ παραθυράκι μου και νὰ θαυμάσω τὴ φθινοπορικὴ δύση.

Ἀλλὰ γυρίζοντας στὴ δουλειά μου εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰνάω φῶς. Τὸ γραφεῖο εἶναι σκοτεινὸ. Γιατὶ τώρα τὸ φθινόπωρο δὲν ὑπάρχει σχεδὸν δειλι. Ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὴ δύση, ἀπότομα, σκοτεινιάζει. Κι' ἐγὼ εἶμαι ψηλά, κάτω ὅμως, στὰ ἰσόγεια, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, πολλὲς φορές ἀνάβουν φῶς καί πρὶν δύση ἀκόμα ὁ ἥλιος. Τὴν ἀνοιξη και τὸ καλοκαίρι δὲν συμβαίνει αὐτό. Καί μισή, και μιὰ ὥρα μετὰ τὴ

δύση, βλέπω ἀκόμα νὰ διαβάξω και νὰ γράφω. Τὸ δεῖλι εἶναι τόσο μακρὸ! Ὅταν ἔχει μάλιστα και φεγγαράκι, νομίζει κανένας πῶς ἡ μέρα ἐξακολουθεῖ ἀδιάκοπα και τὴ νύχτα.

Τώρα λοιπὸν, κάθε δεῖλι, βλέπω τὸν ἥλιο νὰπομακρύνεται, ἡμέρα τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὴν τούρλα τοῦ Αἰγάλεω και νὰ πλησιάζῃ στὴ θάλασσα ποὺ λάμπει ἐκεῖ-κάτω σὰ μέταλλο ἀναλυτό. Ἐρχεται ὁ χειμῶνας! Τὸν νοιώθουμε δὲ κι' ἀπὸ τὴς κάπως τσουχτερές... δροσιές ποὺ κάνει ὁ Ὀκτώβρης. Ἀραγε θάχουμε χειμῶνα βαρὺ;.. Τὸ βέβαιο εἶναι πῶς τὸ φετινὸ καλοκαίρι ἦταν ἀπὸ τὰ πιδ σπάνια στὰ κλιματά μας. Μὰς ἔφησε κυριολεκτικὰ ἕξ ὁλόκερους μῆνες. Ἀρχισε ἀπ' τὸν Ἀπρίλη και μόλις τελείωσε τὸ Σεπτέμβρη. Οἱ τελευταῖες του μάλιστα μέρες ἦταν ἀπὸ τὴς πιδ ζεστές. Τὸ θερμόμετρο δὲν ἀνέβαινε βέβαια ὅπως τὸν Ἰούλιο, ἦταν ὅμως μιὰ ζέστη ὀγρή, πνιγρὴ, καθατὸ ἀνυπόφορη. Τὸ ἔκτακτο λοιπὸν αὐτὸ καλοκαίρι θὰ τὸ ἀκολουθήσῃ κι' ἕνας ἔκτακτος σὲ δρυμνότητα χειμῶνας; Ἐτσι λένε μερικοί, ἀλλὰ... δὲν θέλω νὰ τοὺς πιστέψω. Πάντα δυσπιστῶ στοὺς μετεωρολόγους, και πολὺ περισσότερο στοὺς ἐρασιτέχνες τῆς μετεωρολογίας...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβεῖον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΕΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἐσὺ βέβαια, ἐπρόσθεσε, δὲν θὰ μπορούσες νὰ σταθῇς ἐδῶ ἐπάνω! ἀλλὰ οὔτε και θὰ βρεθῇ ἀνάγκη, γιὰ τὸ ποτὲ δὲν θὰ σὲ κυνηγήσουν.

Ὁ Σταχτερός δὲν τοῦ ἀπάντησε, ἀλλὰ μ' ἕνα πηδῆμα βρέθηκε στὸ βάλτο. Ἡ χαρὰ του ἦταν μεγάλη ὅσο ἔνοιωθε τὰ καλὰ μὲνα νὰ βουλιάζουν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἐτρεψε πολὺ μακριὰ και γύρισε πίσω στὸν Κάρρ χωρίς νὰ βυθισθῇ οὔτε μιὰ φορά.

— Τὸ εἶδαμε ὅλο τὸ δάσος; εἶπε.

— Ὅχι ἀκόμα, εἶπε ὁ Κάρρ.

Ὁδήγησε τὸν Σταχτερὸ σὲ μιὰ μεριά τοῦ δάσους ὅπου βρίσκονταν μεγάλα δέντρα καταπράσινα, βελανιδιές και φλαμουριές.

— Ἐδῶ συνειθίζουν οἱ ὁμοῖοι σου νὰ ἔρχονται και νὰ τρῶνε τὰ φύλλα και τὴς φλούδες ἀπὸ τὰ δέντρα, εἶπε. Λένε πῶς εἶναι τὸ νοστιμότερο φαί. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶς, θὰ σὲ ταΐζουν βέβαια καλύτερα.

Ὁ Σταχτερός κοίταξε με θαυμασμὸ τὰ ὠραία δέντρα ποὺ ὑψώνονταν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του σὰν πράσινοι θόλοι. Δοκίμασε τὰ φύλλα ἀπ' τὴς βλα-

νιδιές και τὴ φλούδα ἀπὸ τὴς φλαμουριές.

— Εἶναι πικρὸ και νόστιμο, εἶπε. Εἶναι πιδ νόστιμο ἀπ' τὸ τριφύλλι.

— Τότε μπορεῖς νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος ποὺ τὸ δοκίμασες και σὺ μιὰ φορά, εἶπε ὁ σκύλος.

Λέγοντας αὐτά, ὀδήγησε τὴν ἄλλη σὲ μιὰ μικρὴ λιμνούλα μέσ' στὸ δάσος. Τὸ νερὸ ἀπλωνόταν ἡσυχο και γυαλιστερό στὰ πόδια τους κι' οἱ ὄχθες, ποὺ ἦταν σκεπασμένες με μιὰ ἐλαφρὰ ὀμίχλη, καθρεφτίζονταν ὀρόιστα. Ὅταν ὁ Σταχτερός ἀντίκρουσε τὴ λίμνη, στάθηκε ἀκίνητος.

— Τί εἶναι αὐτό, Κάρρ, ρώτησε τὸν σκύλο.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη γούβα με νερό, μιὰ λίμνη, εἶπε ὁ Κάρρ. Ἡ γενιά σου συνήθίζει νὰ τὴν κολυμπᾷ ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη ὡς τὴν ἄλλη, Ἀπὸ σένα βέβαια δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰπατήσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἂν θέλῃς μπορεῖς νὰ μπῇς μέσα και νὰ πάρῃς, ἕνα μπάνιο.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια κατέθηκε κι' ὁ Κάρρ στὴ λίμνη κι' ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ.

Ὁ Σταχτερός ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα ἀκίνητος στὴς ὄχθες. Στὸ τέλος ὅμως ἀποφάσισε νὰ πῆσῃ στὸ νερό. Κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του ἀπὸ εὐχαρίστηση, νοιώθοντας τὸ νερὸ νὰ τὸν χαϊδεύῃ δροσερὰ και ἀπαλά. Θέλησε νὰ νιώσῃ τὸ ἴδιο και στὴν πλάτη του, και μπῆκε πιδ βαθιά. Τότε εἶδε πῶς τὸ νερὸ τὸν κρατοῦσε και ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ παίζῃ εὐθυμιαγύρω ἀπὸ τὸν Κάρρ και βρίσκονταν μέσα στὴ λίμνη σὰν νάταν στὸ σπῆτι του. Ὅταν βγήκαν και οἱ δυὸ τους ἀπὸ τὴ λίμνη, ὁ Κάρρ ρώτησε τὸν Σταχτερὸ ἂν ἤθελε νὰ γυρίσουν πίσω.

— Ἐχουμε καιρὸ ὡς τὸ πρῶτ', εἶπε ὁ Σταχτερός. Ἄφησέ με νὰ ἰδῶ λίγο καλύτερα ἀκόμη τὸ δάσος.

Περπατοῦσαν πάλι ἀνάμεσα στὴς σιμύδες και σὲ λίγο ἔφθασαν σ' ἕνα μικρὸ λιβάδι ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἀπάνω στὰ λουλούδια και στὸ γρασίδι γυάλιζαν σταλαγματιές δροσιᾶς. Στὴ μέση τοῦ λιβαδιοῦ ἔβοσκον ἀρκετὲς ἄλλες, μιὰ μεγάλη ἀρσενική, τέσσερις πέντε θηλυκὲς και πολλὰ μικρά.

Ὅταν ὁ Σταχτερός ἀντίκρουσε τὴς ἄλλες, σταμάτησε ξαφνικά. Στὴς θηλυκὲς και στὰ μικρά ἔδωσε λίγη προσοχή: τὰ μάτια του στηλώθηκαν πάνω στὴν ἀρσενική ποὺ εἶχε θαυμάσια κέρατα, μεγάλα και ἀνοιχτά σὰν φτυάρια, μιὰ πελώρια καμπούρα στὴν πλάτη της, και μιὰ μακριὰ χαλτὴ ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ λαιμὸ ὡς τὸ στήθος της.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός, Κάρρ; ρώτησε ὁ Σταχτερός κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή.

— Αὐτὸν τὸν ἴνε. Μεγαλόπρεπο, εἶπε ὁ Κάρρ, και εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια φυλὴ με σένα. Τὰ μεγάλα αὐτὰ κέρατα και τὴ μακριὰ χαλτὴ θὰ τὰποκτήσῃς και σὺ μιὰ μέρα! κι' ἂν ἔμενες στὸ δάσος, θὰ εἶχες και σὺ δικό σου κοπάδι.

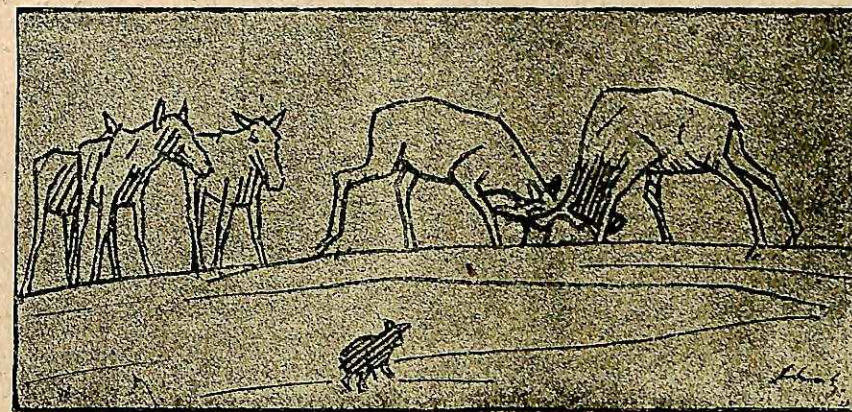
— Ἀν αὐτὸς ἐκεῖ-πέρα εἶναι ἀπὸ τὴ δική μου τὴ φυλὴ, εἶπε ὁ Σταχτερός, τότε θὰ πάω πιδ κοντὰ γιὰ νὰ τὸν δῶ καλύτερα. Δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι μιὰ ἄλλη μπορεῖ νὰ ἔχει τέτοια μεγαλοπρέπεια!

Ὁ Σταχτερός προχώρησε πρὸς τὴς ἄλλες, γύρισε ὅμως σχεδὸν ἀμέ-

ρῶσε καλύτερα τὰ πόδια του στὸ χῶμα, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ με τὰ κέρατά του και ἔκανε τὸν Μεγαλόπρεπο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ λίγα βήματα. Σὲ λίγο εἶχε σπρώξει τὴ μεγάλη ἄλλη στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ λιβαδιοῦ. Αἰφνης ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς κρότος. Εἶχε σπάσει ἕνα ἀπὸ τὰ κέρατα τοῦ Μεγαλόπρεπου. Ἐκεῖνος τότε τραβήχτηκε ξαφνικά ἀπὸ τὸν Σταχτερὸ και χῶθηκε τρέχοντας μέσ' στὸ δάσος. Ὁ Κάρρ στεκόταν ἀκόμα στὴν ἴδια μεριά δταν γύρισε πίσω ὁ Σταχτερός.

— Τώρα τὰ εἶδες ὅλα ὅσα βρίσκονται στὸ δάσος, εἶπε ὁ Κάρρ τὸ σύντροφό του. Θέλεις νὰ γυρίσουμε στὸ σπῆτι;

— Ναί, μοῦ φαίνεται και μένα πῶς

Ὁ Σταχτερός παλέθει με τὸ Μεγαλόπρεπο.

ὡς πάλι στὸν Κάρρ ποὺ εἶχε μείνει στὴν ἄκρη τοῦ λιβαδιοῦ.

— Δὲν σὲ δέχθηκαν; ρώτησε ὁ Κάρρ τὸν Σταχτερὸ.

— Τοῦ εἶπα ὅτι πρώτη φορά συναντῶ ἕνα ἀπ' τὴ φυλὴ μου, και τὸν παρακάλεσα νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ βοσκῇσω μαζί τους. Ἀλλ' αὐτὸς μ' ἔδωξε και με φοβέρισε με τὰ κέρατά του.

— Ἐκανες πολὺ καλὰ ποὺ ἔφυγες, εἶπε ὁ Κάρρ. Μιὰ ἄλλη σὰν και σένα, ποὺ τὰ κέρατά της δὲν ἔχουν ἀκόμη μεγαλώσει, πρέπει νὰ φυλάγεται νὰ παλέφῃ με μιὰ ἄλλη σὰν τὸν Μεγαλόπρεπο. Ἐνας ἄλλος θάποκτοσε μιὰ πολὺ κακὴ φῆμὴ μέσ' στὸ δάσος, ἄμα ἔφυγε ἔτσι χωρίς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίσταση. Ἀλλὰ ἐσένα δὲν σὲ νοιάζει γιὰ τὸ λίγο θὰ φύγῃς μακριὰ.

Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Κάρρ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Σταχτερός γύρισε πάλι στὸ λιβάδι. Ἡ μεγάλη ἄλλη ἦρθε νὰ τὸν προσηγάμῃ και σὲ λίγη ὥρα τὰ δυὸ ζῶα πάλεδαν με ὅλη τους τὴ δύναμη. Τσουγκρίζανε τὰ κέρατά τους και χτυποῦσαν τὰ κεφάλια τους: ὁ Σταχτερός ὅμως ὅλο και ὑποχωροῦσε πρὸς τὸ δάσος. Φαίνονταν σὰ νὰ μὴ γινώριζε πῶς νὰ παλέψῃ. Ἀλλ' δταν ἔφθασε στὰ πρῶτα δέντρα, τότε στε-

εἶναι πιδ καιρός, εἶπε ὁ Σταχτερός.

Κατὰ τὸν γυρισμὸ ἦταν κι' οἱ δυὸ τους σιωπηλοί. Ὁ Κάρρ ἀναστέναζε συχνὰ σὰ νὰ εἶχαν διαφευθῇ οἱ ἐλπίδες του. Ὁ Σταχτερός ὅμως περπατοῦσε με σηκωμένο κεφάλι και χαίροταν γιὰ τὴν περιπέτεια ποὺ τοῦτυχε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΧΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝ' ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟ

Ὁ κ. Γ. Κονιδάρης, — θὰ τὸν ἔξερετε βέβαια, γιὰ τὸ ἔχει γράψῃ ἕνα πηλὸς σχολικὰ βιβλίο, — διηγεῖται τὸ ἀκόλουθο:

Κάποτε ἕνας φίλος του ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά, τοῦ ἔστειλε ἕνα βιβλίο με τίτλους κι' ἕνα γράμμα ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Ἐντὸς ταχυδρομικοῦ δέματος σοῦ στέλνω και τὸν Ποιητὴ. τὸν ἀληθινὸ Ποιητὴ.»

Ὁ κ. Κονιδάρης ἀπόρησε... Τί νὰ ἐννοοῦσε ἄραγε; Ποιὸς νάταν αὐτὸς ὁ ποιητὴς ποὺ ταξίδευε μέσα σὲ ταχυδρομικὸ δέμα;.. Με μεγάλη περιέργεια, πήγε στὸ Ταχυδρομεῖο, ὅπου τὸν περίμενε ἕνα μεγάλο κουτί. Κι' δταν τὸ ἀνοίξε, βρήκε μέσα, ἕνα πελώριο, ἔξοχο, παστό... Σολωμό!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑΞΙΜΟ

[Αριθ. Έγκρ. 106]

Σκοτεινίσαι με μισιάς, σκάνεται τρικυμία, σαλεύουν τὰ στοιχειά της φύσης· και ή μέρα λές κι' έγινε νυχτιά.

Στάχιο φύσημά του ό τρομερός βοριάς, τὰ δέντρα ξεριζάνει, τρελλά φυσομανά, καλύβες συνεπαίρνει κι' άπάνου στά βουνά.

Πάει για νά ταραξή τον ήσυχο βοσκό που βόσκει τὰ κοπάδια κει πάνου μοναχός, κι' έχει για σύντροφό του τό πούργο τό φτωχός.

Τή θάλασσα τή γαλανή κάνει να βγάιει φίδα, κήματα θεότατα, βουνά, νάφριζει και οι βραχί να δέρονται άλύπητα, και δίχως τίψη νάχει

Πού τόσα έκαμε κακά, που βούλιαζε καράβια, πούκαμε τόσους να φορούν τὰ μαύρα και νά κλαίνε, και νά κατάρεις και βρισίεις τόνομά της νά λένε.

Σ' ένα σπιτάκι φτωχικό κανήλα πάντα μένει μπρός σι' Αη Νικόλα τό σεπτό τό εικόνησι' αναμμένη.

Και κάτωθε, γονατιστή ή γυναίκα ενός ναύτη, στόν Άγιο προσεύχεται τόν άντρα της νά σώση, και τό τάζεται πως άν σωθῆ, θενά τόν άσημάση.

Ανθος της Ανδρου

ΦΩΛΗΕΣ ΠΟΥ ΕΡΗΜΩΝΟΥΝ

[Αριθ. Έγκρ. 122]

Καθόμουν άντικρύ τήν γριά κυρία και την κοιτάζα προσεχτικά· ήταν ένας δολάκιος χρόνος που δέν την είχα δει. Μου φαινόταν πιδ γερασμένη και δέν μπορούσα νά καταλάβω γιατί τὰ μάτια της διατηρούσαν την ίδια ήρεμη βαθεία λάμψη, και τό μαλλιά της δέν ήταν πιδ άσπρα από πέρον. Στο τέλος άνακάλυψα σι' άπάνω χείλι σειρές από λεπτές καθετες ρυτίδες που κατεβαίνουν πιδ τό στόμα και τούδιναν μιάν έκπληξη πίκρας και κούρασης άτέλειωτης. Δέν μπορούσα νά ξεκολλήσω τὰ μάτια μου από κει. Μου φαινόταν πως άργά-άργά ή πίκρα έκείνη περνοσε στην καρδιά μου σιτάλα-στάλα, τὰ χείλη μου γινόνταν βαρεία, γεροντικά, ένιωθα μιάν κούραση στούς ώμους που μ' έκανε νά σκύβω τό κεφάλι. Θέ μου! τί μοναξιά! Ούτ' ένας ήχος μέσ' στό έρημο σπιτί, κι' όμως άκούμα χτές, πέρον έως . . . ά, όχι,

πάνε χρόνια πολλά, φωνές καθαρές και χαρούμενες κουνούνταν στόν άέρα. Κι' ήταν και τὰ πρῶματα γύρω πούχαν πιδ καινούργια όψη. Όχι πως πάλιωσαν τόσο — δέν παλιώνουν έτσι εύκολα τὰ πράγματα σιτά σπιτία που μένουν άδεια, — μ' άν πιδ γέρικα, πιδ κουρασμένα τὰ βλέπω. Τό ρολόγι σιτά τζάκι, νικημένο άπ' την κούραση, σιτάθηκε και δείχ ει μιάν ώρα πρωινή. Πότε νά σταμάτησ' άρα γε; Έως νάταν ένα πρωινό άνοιξιάντικο, φωτολουσμένο, δλόχαρο, ποιος ξέρει! Έως και νά μην τάνενοήθηκαν άπ' τη μέρα που τό μεγάλο παιδί έφυγε για πάντα. Μιά φωνή που σβίστηκε και δέν έμεινε τίποτα, τίποτα. Κάποια ψιθυρίσματα, μ' έως αυτά νάκούγονται μονάχα σις ψυχές.

Ένα ξεφτύδι. ένα τόσο δυ ξεφτυδάκι κρέμεται σιόν άρχια του καναπέ· δέν ξεφτύστηκε διόλου περισσότερο άπ' τη μέρα που ό δεύτερος τό τράβηξε νευρικά την ώρα που καθισμένος κοντά σιτή μητέρα, έκανε μπροστά σιτή ήρεμα μάτια της τό θάρος της της έκρηξη την έπιθυμία που είχε νά πάει μακριά, νά δῆ άλλους ούρανοίς, νάπλώση φτερά άνεμπόδιστα και νά σηκαθῆ ψηλά-ψηλά. Στόν ταίχο χαμογέλα τό πορταίτο του τριτόν. Έκείνος έφτιαξε σπιτικό δικό του, ή φωνή του βοήκε άλλους αντίλαλους έξάστερους κι' δλοκίθαρους, κι' άλλο σπιτί άντηχάει τώρα άπ' τη γλυκειά άρμονία. Κι' έχει άφίσει την εικόνα του για συντροφιά. Μά οι εικόνες είναι βουβές. Ω, Θέ μου! χαμογελούν πάντα με τόν ίδιο τρόπο ως που σέ τρομάζουν. και τότε γυρίζεις ι' άναζητάς μέσα σου έκείνες τίς ζωτανές, τίς αιώνας που χαράχτηκαν σιτήν ψυχή σου και που κάνουν τίς άλλες σιτούς τοίχους περιτιτές.

Παράπονο; ώ! όχι, παράκληση. Παιδιά που άφίνετε τό σπιτί, πουλιά που άνοίγουν φτερά για τούς άτέλειωτους ούρανοίς της ζωής, και σεις που έχετε φύγει μακριότερ' άκόμα, ξαναγυρίστε πίσω μιάν στιγμή κι' άς έυπνήση ή φωνή σας τό βουβαμένο σπιτί! Όχι έκείνη ή κρούα, ή έκνή φωνή του πουλιού που δέ γνωρίζει πιά τη φωλιά του, μ' ή παλιά, ή δικιά, ή γνώριμη. Κάποια γριά κυρία με πικρά σφραγισμένο στόμα, ώ, πως περιμένει μιάν τέτοια στιγμή!

Μυρίνη

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΑΚΙ

[Αριθ. Έγκρ. 118]

Μή νομίζετε πως ήταν κανένα όμορφο κίτρινο πουλάκι· ήταν ένα μικρό κίτρινο αυτοκινητάκι. Κείνο τόν καιρό, μόλις πρωτόβγαιναν τὰ αυτοκίνητα συγκοινωνίας, κι' ήταν πιά πολυτέλεια! Μά ήταν τόσο γρήγορο! Τόσο κα-

θαρό! τόσο όμορφο! Πηγαινοερχόταν σέ 4 λεπτά, κι' ό κόσμος, μόλις τόβλεπε, άλάλαζε. Τί δόξα! Έμεις, φανατικές του θαυμαστρίες, κι' όταν πιά βγήκαν κι' άλλα, πιστές σιτήν πρώτη του ύπηρεσία, τό περιμέναμε ώρες για νάρθουμε μ' αυτό. Τό νομίζαμε άχριστία νά τό εγκαταλείψουμε.

Πέρασε καιρός . . . Τό κίτρινάκι μας άρχισε νά παλιώνη και μιάν μέρα δέν φάνηκε πιά . . .

Πάν' οι δόξες, οι χαρές, οι ένθουσιασμοί, τὰ περιμενώματα . . . Τρέχα γύρευε τώρα που κοιτόνται τὰ κοκκαλά του!

Φτωχό κίτρινάκι! Κι' όταν πάλι μεις μαζευόμαστε, ή παρεια σου, διηγούμαστε τη χάρη σου, τη γεηγοράδα σου, τη δόξα σου . . .

Τριδιάννα

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

[Αριθ. Έγκρ. 114]

Καλύτερα είναι νά κοιμάσαι υπό στέγη παρά σιτό φρέσκο.

Καλύτερα νά κολυμβάς σιτά πελινή της εύτυχίας παρά τού Ειρηνικού.

Καλύτερα νά σου λένε σ'ύκο φάγε, παρά σ'ήκω φύγε.

Καλύτερα νά βρέχης τίς κάλτσες σου, παρά νά σου τίς . . . βρέχουν.

Καλύτερα νά σέ θεωρούν έλαφρό, παρά νά σέ θεωρούν βάρος.

Καλύτερα νά τρώς πολύ, παρά νά σέ τρών πολλοί.

Καλύτερα ν' άνεβαίνης στόν έβδομο ούρανό, παρά σέ έβδομο σιαιτομα.

Καλύτερα νά σέ ξυπνήση τό ξυπνητήρι παρά ό κλέφτης.

Καλύτερα νά μ'ήν μπαίνης σιτή θάλασσα ποτέ, παρά νά μ'ήνι σιτά κρούα του λουτρού.

Καλύτερα νά «χίλια μύρια» τού Άνανια νάταν λεφτά (γιατί κά-τι θά μ'ας κόλλυγε και μ'ας).

Και τέλος καλύτερα νά σέ ξυπνήση άστραπόδρομο, παρά ή: Φωτιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό παππούς παίρνει καβάλλα τό μικρό του έγγονο και τού κάνει δυό τρεις γύρους στόν κήπο. Ό μικρός τόν χτυπά με μιάν βέργα. Έμ μαμιά του, από τό παράθυρο, τού φωνάζει:

— Μπέμπη! τόν παππού σου χτυπάς έτσι;

— Όχι, άπαντή ό μικρός, τό γαϊδαρό μου!

Γέρω-Δήμος

Η μαμιά. — Νίτσα, μή βάξεις τό δαχτυλό σου σιτή μύτη σου, δέν κάνει.

Η Νίτσα. — Μά γιατί λοιπόν ή μύτη έχει τρύπες;

Φώτιος Κ. Πέτρου

Η Δασκάλα. — Δέν έμαθες άκόμα τό ενεργητικό και τό παθητικό; Νά, παιδί μου! έγώ χτυπώ, αυτός τί παθαίνει;

Η μικρή μαθήτρια. — Κλάιει. Γεώργιος Κ. Πέτρου

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανώσις της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δδός Εϋριπίδου τήν 18 Οκτωβρίου 1927

ΜΕΤΑ ένα μήνα και μιάν έβδομάδα τελειώνει τό έτος μου κι' ό τόμος μου. Πλησιάζει λοιπόν ό καιρός που θά σ'ας προσκαλέσω νά'ανεώσετε τη συνδρομή σας. Αυτό, σ'ας παρακαλώ, νά τό έχετε άπ' όψεως σας άπό τώρα. Κι' έμ' άλλο, άκόμη σπουδαιότερο: Πλησιάζει ό καιρός τού Ξεσπάθματος. Καί τό σπαθί σας πρέπει νά τό έχετε έτοιμο για νά'ρχση τή δουλειά του μόλις προκηρυχθῇ ό Διαγωνισμός. Ξέρετε τί έννω: Νά κατηγήτε άπό τώρα, και προπάντων στό σχολείο, τὰ παιδιά που κλίνει σεις, ότι μπορεί νά γίνουν συνδρομητά μου. Νά τούς μιλήτε για μένα, νά τούς δείχνετε φυλλάδιά μου, νά τούς χτυπάτε προπάντων την ιδέα, — την πρόληψη, — ότι ή «Διάπλασις» είναι . . . για μωρά παιδιά! Τό Ξεσπάθμα φέο πρέπει νά είναι πολύ ζωηρό. Κι' αυτό νά έχετε άπ' όψιν άπό τώρα.

Ένα γελοίο περιοδικό, διακρινόμενο για τίς επιδόσεις του έναντιον κάθε πράγματος που αξίζει, τάζαλε πρώτα με τίς «Νέα Έ-στία» και τώρα τὰ βάζει με τίς «Διάπλασις». Στο προηγούμενο τεύχος του είχε δημοσιεύσει ένα άρθρο για την Παιδική Δογματοχηνία σιτήν Έλλάδα, όπου ό άρθρογράφος μιλούσε πολύ-φυσικά, — για την «Διάπλασις», τόν κ. Φαίδωνα κτλ. Αυτό πείριξε, φαίνεται, τη διεύθυνση του γελοίου περιοδικού, που δέν μπορείς νά'νηθῇ στό συνεργάτη του τη δημοσίευση του άρθρου έκείνου και, για έκδικηση, δημοσιεύει στό σημερινό τεύχος μιάν επιστολή κάποιου άναγνώστη από τας Πίτρες, που κατηγόρει τη «Διάπλασις» πως δέν κάνει και δέν έκαμε άλλο ποτέ παρά . . . νά πενταρολογή!! Καί τί έννοσι μ' αυτή την «πενταρολογία»; Ότι οι συνδρομητά μου είναι υποχρεωμένοι νά πληρώνουν χωριστά τό ψευδώνυμό τους, και τίς Μικρές Άγγελίες. Γραία ιδέα! Άλλά πως μπορούσε νά γίνη διαφορετική; Μήπως δλ' αυτά σιτήν αρχή δέν τάχα χάρισμα; Άλλ' άμα είδα ότι κάθς συνδρομητής ήθελε νάλλάξη κάθς στιγμή ψευδώνυμο και νά στέλνει μιάν στήλη την εβδομάδα «Δασκασιούς και Πληροφορίες», άναγκάσθηκα νά βάλω πληρωμή. Αυτό κάνουν άλλωστε όλα τὰ περιοδικά του κόσμου. Μόνο ένας κακόβουλος θά μπορούσε νά τό μεταχειρισθῇ για κατηγορία. Αδ-τά για όσους έσυχε νά ιδούν τό άχαρκτηριστο δημοσίευμα. Δέν αξίζει δά νά γίνη και περισσότερος λόγος . . .

Στις Σέρρες συστήθηκε παράρ-

τημα του Μικρού Διαπλασιακού Συλλόγου «Όμοσπονδία Βουλγαροκτόνων». Έγινε κι' ή έκλογή του Προέδρου και σ' αυτή τη συνεδρίαση ή άντιπρόσωπος Άργυρούλα Άβραάμου έβαλε ένα σύντομο αλλά φαιάτομο λόγο. Αποφύμαι που ό χώρος δέν επιτρέπει νά τόν δημοσιεύσω, την ευχαριστώ όμως για τὰ καλά που είπε για μένα κι' έλπίζω ότι ό Σύλλογος των Σερρών θά κμνη πολλά.

Έκαμες πολύ καλά, Τρελλό Γυμνασιολαίδη, που έπεβλήθης στόν έαυτό σου και μπόρες, ύστερ' από τόσες άπόπειρες, νά'νεθῆς ως τό γραφέι μου χωρίς διαταγμό πιά. Ευχαριστήθηκαν πολύ όσοι σ' έγνωρίσαν. Άλλά όυτε κυρά-Μάρθα ήταν άνάμεσα σ' αυτούς, όυτε Άνανιας. Γραία άποκρίθηκες σιτό φίλο σου που σοῦ έλεγε πως είσαι μεγάλος πιά για διάπλασι. Σοῦ έδωκα μιάν επιτυχία σιτό Πανεπιστήμιο. Τού χρόνου βέβαια θάλλάξης και ψευδώνυμο, άφού δέν θάσαι πιά Γυμνασιολαίδη.

Η Σούζη είναι ξετρελαμένη άπ' τη χαρά της που μπήκε πιά σιτήν κλήση μου, κι' άλλάξες Μ. Μυστικά κι' έχει άλληλογραφί με φίλες μου σάν τη Δέλια και τη Μεγαλότρεπη Έδη. Κ' όνέμερα —μου γράφει— περιμένο άυπόμονα τόν ταχυδρόμο και νοιώθω μιάν άνείπληξη εύτυχία νά με γιλήξ ή δλκήρη σάν παίρνω κανένα γράμμα άπό μακρινή μου φίλη κι' άδελφή. . . Τό περίεργο είναι που ή Σούζη φοβόταν πως δέν θάθελε καμιά νάχει άλληλογραφία μαζί της. Μά ήταν δυνατό;

Γραϊότατο τό γράμμα σου, Κόρη της Διαπλάσεως, με την τόσο γλαφυρή περιγραφή του Συλό-καστρου και της φράλας ζωής που έκαμες έκεί τό καλοκαίρι. Χαίρω που γνωρίσθηκες και με τίς καλές μου φίλες Ανθιαμένη Πα-σχάλια και Δροσοσταλίδα. Καθώς δά είδες, τό μυθιστόρημά μου έρχόμενον χρόνον τάχα βρεί κι' είμαι βέβαιη πως θά σ'ας άρέσουν περισσότερο κι' άπό τὰ φετινά. Ευχαριστώ για τὰ καλά λόγια κι' έλπίζω νά μ'ήν άργήσης νά μου ξαναγράψης.

Φαντάζομαι τη χαρά σου, Φιρ-φιρίκη, όταν είδες, κι' έτσι άξαφνα, δημοσιευμένη την πρώτη σου Άσκησι. Ός τό τέλος του χρόνου, έλπίζω νά ίδῃς άλλη μιάν. Γιατί από κάθε Σύλλογος παίρνω δυό-τρεις, τό πολύ τέσσερες, κι' αυτό εξαργτάται από τόν αριθμό των Συλλογών που λιβάλνω για κάθε Διαγωνισμό κι' από τη διάρκεια αυτού του Διαγωνισμού. Έξαιρέσει κανών μόνο για τίς Συλλογές που βραβεύονται. Άπ' αυτές, μετά την δημοσίευση των Άπο-τελεσμάτων, παίρνω πολλές Άσκήσεις. Ευχαριστώ πολύ για τίς ένέργειες. Αυσόχρηστο έστείλα.

Πολύ ένδιαφέροντα πράγματα μου γράφει ή Γενναία Σπάρτη. Καί πρώτο μιάν «καταπληκτική» Στατιστική της Σελίδας Συνεργασίας, κατά την όποία, από 97 κομμάτια που δημοσιεύθηκαν σέ 37 φυλλάδια, τὰ 61 είναι κορι-

τσιών και τὰ ύπόλοιπα 36 άγο-ρών. (Τά σχολία πρὸς τό παρόν τάφνουμε.) Ήπειτα μὲ άναγ-γέλλει ότι ό Μπέμπης της Κυρά-Μάρθας έγινε και πέρα και σιτήν πραγματικότητα. Ό Μητροπολίτης δηλαδή ειχ' ένα μικρό όπη-ρέτη που δέν έδιάβαζε παρά λη-στικά μυθιστορήματα· ό νοδς του άπ' αυτά πήρε άέρα, — σάν τού Μπέμπη, — και μιάν ώρα πρώτα ό μικρός έκλεψε τάσημικά του άφεντικού του, πήρε και δυό πε-ρίστροφα και . . . βγήκε σιτό κλα-ρί. Νά, ως έκεί φθάνουν τὰ καχό-μοιρα τὰ παιδιά μ' αυτά τὰ πα-λιοφυλλάδια.

Δέν έπρεπε νά διατάξης, Δέ-ανδρε Κουκουμέλη. Όσοτόσο χαίρω που αυτό έγινε άφορμή νά μου γράψης τό πρώτο σου γράμμα που τόσο μ' ευχαρίστησε. Ελπίζω τώρα νά πάρης και ψευδώνυμο και νά εξακολουθήσης.

Τό Εϋνενέξ Έδανικόν μου γράφει: «Τι ώραιά που είναι αϊ Έπιστολαί τού κ. Φαίδωνος! Σιτήν αρχή δέν είχα καταλάβει την αξία των και δέν τίς έδίδα-ξα. Τώρα όμως τό πρώτο που διαβάξω από τό φυλλάδιο είναι ή Έπιστολή». Τά έλθεα όλα. Στο σχολείο που ξαναπληθαίνεις με τόση χαρά, μίλησε σιτούς συμ-μαθητάς σου και για μένα.

Κι' ό χαρκτηήρας σου, Ταρτού-φε, και τό ύφος σου είναι πολύ συμπαθητικά. Γι' αυτό μπορείς νά είσαι βέβαιος. Άλλά τό κομμάτι σου δέν θά τό συμπληρώω γιατί τώρα δέν δέχομαι. Πάντα άλλως-τε θάμνε έξω, γιατί έχω λάθει πάρα πολλά.

Έλαβα και τό Καταστατικό της «Συντροφιάς των Σωματοφυλά-κων». Είναι πολύ ώραίο και πολ-λά περιμένο άπό τό Μικρό αυτό Σύλλογο, που τόσος ζήλος έμ-πνέει όλα του τὰ μέλη.

Παρεξήγησε, Διλάντα. Δέν εί-πα πολλά για τό ποιήμά σου, όχι γιατί βιαζόμουν, αλλά γιατί δέν είχα νά πω τίποτε ιδιαιτερό. — ή λάθος νά σημειώσω κτλ. — παρά πως ήταν τό καλύτερο ύστερ' από της Μυρτιάς. Για τό άλλο έπι-μένω: τό τέλειό σου έργο πρέπει νά τελειώνεις τόν πρώο κύκλο τ-δεών σιτά δυό τετράστιχα και νάρ-χίζη τόν δεύτερο με τήν αρχή των τριστίχων. Τό άπαιτεί κι' ό εδρ-γανισμός του, άφού τετράστιχα και τριστίχα πρέπει νά ριμάρουν μεταξύ τους, χωριστά. —Τό τετρά-διο της Σγουρόμαλλης θά χά-θηκε σιτό Ταχυδρομείο. Όχι, έγώ λέω πως και τό 28 θά εξακολου-θήσης . . .

Όλες αυτές ό «έκλειψες». Σγουρόμαλλη, τελειώνω. άφού και τού Άρη έχω πρὸς δημοσί-ευση έια μεγάλο κι' ώραίο κομ-μάτι. Έννοια σου, κι' όταν θάρ-χισω πάλι νά δέχωμαι, θάχεις κά-θες δικαίωμα νά ξαναστείλῃς, άφού μιλάς άμφιβάλλω άν ό καιρός κι' ό τόπος θάφῃσουν νά δημοσι-ευθῇ κι' έκείνο, που δέν ήθελε κά-ν άκόμα ή σειρά του νά έγκριθῇ. Θά πω σιτή Μυρίνη πόσο σάρεσουν τὰ κομμάτια της, που τό καθε-να είναι ένα κομφοτέχνημα, φτια-

γμένο με καλόβαλτες φράσεις, που άνάμεσά τους πλανιέται ένας λε-πτός κι' άδιόρατος πόνος».

Όταν τώρα ένα σωρό γράμματα που πληροφοροῦν τόν κ. Φαίδωνα για τη «μολόστα». Η Κοσμο-χαλάστρα γράφει ότι σιτή Σμύρνη, τη λένε «Μαντατούρα», έπειδή πι-στεύουν ότι σιτό σπιτί που μπαί-νει θάκούσουν κάτι καλό. — Η Μεγάλη Έλλάς, όταν ήταν μικρή, την είχε βαφτίσει «Ζίνα». Ξέρει όμως πως σιτήν Πά ρα τη λένε «κλέφτη» και σιτήν Έθνη «άερα». — Τό Άφρισμένο Κύμα έπι-υ-ρώνει την όνομασία «κλέφτης» και προσθέτει ότι τέτοιους σπό-ρους κάνουν όχι μόνο οι ζωολό-αλλά και κάτι μεγάλα άγκάθια, που άυτονών μάλιστα οι «κλέ-φτες» είναι μεγαλύτεροι. — Τό Ζηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι νά πετῆξη . . . για νά πάει νά τὰ πῇ. Άλλά σ' αυτό ταιριάζει περισσότερο τό-νομα «Μαντατούρα» που τό έπι-κυρώνουν κι' ή Φλογίτσα κι' ή Τηλεμένο Κάστρο, που κι' αυτό «κλέφτη» την ξέρει, λέει ότι σιτήν Κρήτη την πινώνουν, της πι-θυρίζουν κάτι τι για ένα πρόσμο και την άφινουν πάλι ν

